

LBRIS

We know
books

ISTORIA SECRETĂ
A CELUI MAI RENUMIT BORDEL DIN BERLIN
ÎN AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

SALONUL KITTY

Nigel Jones, Urs Brunner și
Dr. Julia Schrammel

Traducere din limba engleză de
IRIS MANUELA ANGHEL

EDITURA OMNIUM
BUCUREȘTI • 2024

CUPRINS

PREFAȚA AUTORILOR / 7

CAPITOLUL UNU: „SEX DE DRAGUL FÜHRERULUI” —
Nașterea Salonului Kitty / 15

CAPITOLUL DOI: DRAGOSTE DE VÂNZARE — Sex și prostituție
în Republica de la Weimar / 45

CAPITOLUL TREI: SUPRIMAREA DRAGOSTEI — Reprimarea
nazistă a erosului / 61

CAPITOLUL PATRU: SFÂRȘITUL DRAGOSTEI — Sex în lagă-
rele de concentrare, bordelurile militare și proiectul
Lebensborn / 75

CAPITOLUL CINCI: IPOCRIȚII — Sexul și viețile secrete ale
membrilor elitei naziste / 102

CAPITOLUL ȘASE: DRAGOSTE PERVERSĂ — Cum s-au folosit
naziștii de scandalurile sexuale reale sau fictive ca să obțină
puterea supremă / 151

CAPITOLUL ȘAPTE: RIVALII — Heydrich, Canaris și rivalitatea
dintre poliția nazistă și agențiile de informații / 187

CAPITOLUL OPT: SPIONII DIN CASA PLĂCERILOR — Transfor-
marea unui bordel într-un centru de spionaj / 217

CAPITOLUL NOUĂ: PE URMELE LUI KITTY SCHMIDT — În căutarea unei femei misterioase / 237

CAPITOLUL ZECE: KITTY SCHMIDT ȘI NAZIȘTII — Supraviețuitoare, oportunistă sau colaboratoare? / 253

CAPITOLUL UNSPREZECE: CONTINUAREA POVEȘTII — Soarta lui Kitty Schmidt, a bordelului și a familiei sale / 268

CAPITOLUL DOISPREZECE: SALONUL KITSCH — „Stabilimentul” în literatura istorică și în cinematografie / 284

CONCLUZII — Cercetări și rezultate / 309

POSTFAȚĂ — „Mai e încă bordel?” / 323

MULȚUMIRI / 326

CRONOLOGIE / 330

SCURTE BIOGRAFII — Personalități proeminente din cel de-Al Treilea Reich care au avut legătură cu Salonul Kitty / 338

BIBLIOGRAFIE / 354

INDEX / 357

CAPITOLUL UNU

„SEX DE DRAGUL FÜHRERULUI”

Nașterea Salonului Kitty

SS-Gruppenführer Reinhard Heydrich nutrea o idee. Nu era nimic ieșit din comun, căci temutul șef al organizației *Reichssicherheitshauptamt* din Germania nazistă (Oficiul Central de Siguranță al Reichului, RSHA) — un paravan la adăpostul căruia erau combinate principalele organe de teroare din regimul lui Hitler — constituia o sursă fertilă de intrigi și planuri pentru o mai bună controlare, intimidare și persecutare a populației, și așa îngrozite, a țării. Acest plan, însă, ce prinsese rădăcini în mintea lui Heydrich la scurt timp după izbucnirea celui de-Al Doilea Război Mondial, era îndrăzneț și amoral chiar și după standardele depravate ale celui cunoscut drept „călăul lui Hitler”.

În exprimarea, deloc edulcorată, a unui istoric neamț modern, planul implica „sex de dragul Führerului”. Heydrich intenționa să preia controlul asupra celui mai renumit și mai exclusivist bordel din Berlin, cunoscut ca Salonul Kitty. Cu ajutorul unei aparaturi de ultimă generație, al unor dispozitive performante de ascultare și al unor femei special selectate și bine instruite, alese atât pentru farmecele lor erotice,

cât și pentru devotamentul neștirbit față de cauza nazistă, proiectul presupunea spionarea clientelei masculine a bordelului. Vizitatori de vază străini, sosiți în capitala Reichului, aveau să fie racolați de agenții lui Heydrich și sfătuiți discret „să guste” din trufandalele celei mai importante „case de plăceri” din oraș.

Mânat de această viziune cinică asupra naturii umane, precum și de cunoașterea viciilor morale ale liderilor naziști, Heydrich știa prea bine că printre vizitatorii bordelului se vor afla și național-socialiști din vârful ierarhiei naziste — de vreme ce el însuși frecventa asemenea localuri. Iar gândul că avea să-și spioneze colegii și rivalii nu-i provoca muștrări de conștiință. Informațiile astfel obținute urmau să se adauge colecției de secrete compromițătoare strânse în tot mai numeroasele dosare din seiful biroului său.

Heydrich își imagina că, odată intrați pe ușile localului din Giesebrechtstrasse 11, situat în somptuosul cartier Charlottenburg din vestul Berlinului, vizitatorii vor fi întâmpinați cu brațele deschise de nimeni alta decât renumita stăpână a bordelului, „madam” Kitty Schmidt în carne și oase. După ce avea să-i îndestuleze cu șampanie, vinuri alese sau băuturi alcoolice rafinate, în atmosfera relaxantă, cu accente burgheze, din sala de recepție luxoasă a salonului — cu scaune și draperii de catifea, cu reproduceri ale marilor maeștri în pictură și oglinzi ornamentate minimal, în stilul Biedermeier — Kitty avea să le prezinte, cu multă discreție, „albumul” ei special.

Acesta avea să conțină fotografiile atrăgătoare ale celor douăzeci de fete care lucrau la salon și care erau — aspect complet necunoscut celor ce întorceau cu nerăbdare paginile albumului — spioane în slujba SD-ului lui Heydrich

(*Sicherheitsdienst*), serviciul secret al SS-ului. Alese pe sprânceană pentru frumusețea fizică, apetitul sexual nestăvilat și abilitățile lor erotice — poate chiar și pentru ceva rădăcini în înalta societate a Reichului — aceste femei erau, de asemenea, selectate pentru inteligența lor, pentru stăpânirea, cel puțin, a unei limbi străine și, mai presus de toate, pentru devotamentul orb și susținerea îndoctrinată a național-socialismului. Special selecționate pentru rolurile lor, aveau să fie inițiate în ierarhia SS-ului și instruite să îmbine „profesia” cu misiunea lor mult mai subtilă: obținerea de informații indiscrete de la clienții lor în timpul conversațiilor purtate în pat după partidele amoroase.

În același timp — lucru, de asemenea, necunoscut clienților neștiutori — conversațiile lor aveau să fie înregistrate cu ajutorul celor cincizeci de microfoane plasate cu grijă în „cuibușoarele de nebunii” ale salonului. Sunetele și cuvintele preluate de microfoane, dispozitive de ultimă generație din arsenalul de arme ale SD-ului destinate supravegherii, urmau să ajungă, printr-o încrengătură dosită de cabluri, în pivnița Salonului Kitty. Aici, o echipă de cinci tehnicieni SD — obligați să păstreze secretul sub amenințarea cu moartea — avea să lucreze non-stop, înregistrând și monitorizând rezultatele de pe discurile Wax sau de pe mult mai avansatele benzi magnetice. Această abordare minuțioasă a proiectului său era tipică pentru perfecționismul lui Heydrich, care își lua mereu nenumărate măsuri de precauție. Ochii pătrunzători ai lui Heydrich licăreau veseli la gândul acestor planuri când, într-o bună zi a anului 1939, și-a chemat în birou aghiotantul, pe Walter Schellenberg, ca să-i înfățișeze celui mai de încredere și mai eficient locotenent al său planul secret.

Întâlnirea ce-a marcat geneza Salonului Kitty a avut loc în biroul lui Heydrich din Prinz-Albrecht-Palais, un palat imens, în stilul rococo al secolului al XVIII-lea, ce le aparținuse cândva Hohenzollernilor, fosta familie imperială a Germaniei. După venirea naziștilor la putere în 1933, palatul și clădirile înconjurătoare, printre care fostul Hotel Prinz Albrecht și muzeul de arte și meserii din vecinătate, au fost preluate de serviciile de securitate ale naziștilor și transformate în cartierul general al temutelor lor organe de teroare. Gestapoul, poliția secretă politică, își avea sediul în acest complex, alături de SS — forța de securitate a naziștilor, care asigura personal pentru lagărele de concentrare ale regimului, cât și pentru cea mai murdară dintre viitoarele misiuni — Holocaustul evreilor din Europa. Tot acolo își avea sediul și SD-ul, divizia de spionaj și contraspionaj a SS-ului. Beciurile palatului au fost transformate în celule mici, fără ferestre, unde opozanții fâțiși ai regimului —, dar și alții, doar simpli suspecți — erau închiși, abuzați, brutalizați și uneori executați. Pe la sfârșitul anilor 1930, simpla denumire „Prinz-Albrecht-Strasse” devenise un eufemism de temut, cunoscut de fiecare neamț în parte ca fiind un loc al terorii, torturii și disparițiilor în *Nacht und Nebel* (Noapte și ceață) din sistemul lagărelor de concentrare, dovedindu-se, în cele din urmă, pentru mulți dintre ei, un mormânt.

Păianjenul din mijlocul acestei pânze de teroare era însuși Reinhard Heydrich. Pe cât de inteligent, pe atât de crud, pe cât de cinic, pe atât de lipsit de scrupule, Heydrich era un birocrat meticulos și mereu suspicios, care își imagina că toți cei din jur — naziști loiali, subordonați obedienți, ori dușmani deopotrivă — îi împărtășeau natura malefică. Strângea, așadar, munți de informații despre defectele și slăbiciunile sutelor de oficialități care lucrau pentru el, gata oricând să le folosească

împotriva lor dacă avea să i se ivească ocazia sau în caz de nevoie. Ideea transformării unui bordel exclusivist într-un centru de spionaj se preta perfect unui asemenea scop.

Răspunzător numai în fața șefului său direct, comandantul SS-ului, *Reichsführerul* Heinrich Himmler, și în fața lui Hitler, Heydrich era ocupat, în 1939, cu finalizarea planurilor sale birocratice, încheiate în același an, de centralizare a organelor de teroare într-o singură organizație, sub controlul său personal: Oficiul Central de Siguranță al Reichului — sau RSHA. Un adevărat maestru al mașinării de teroare, spionaj și reprimare din Reich, Heydrich, pe atunci în vârstă de doar de treizeci și ceva de ani, își merita cu vârf și îndesat supranumele atribuit cu admirație de Hitler — „Omul cu inima de fier”. Temut și detestat chiar și de colegii cei mai apropiați — rivalul său din serviciile de informații, amiralul Wilhelm Canaris, îl descria ca fiind „cel mai inteligent monstru” al Reichului — Heydrich concepea cu mintea lui crudă și rece, pe cât de inteligentă, pe atât de perversă, planuri demonice, menite să-l ajute să-și întindă pânza controlului asupra unor noi zone; și acesta e motivul convocării lui Schellenberg în biroul său.

Walter Schellenberg era modelat din același aluat malign ca Heydrich. Ceva mai tânăr decât șeful lui, avocatul de treizeci de ani devenit funcționar SD provenea din aceeași clasă de mijloc și același mediu muzical. Dacă Bruno, tatăl lui Heydrich, fusese compozitor, inspirat de operele lui Wagner, dar fără succesul acestuia, și director al conservatorului din orașul natal Halle, tatăl lui Schellenberg fabrica pianе în provincia de vest Saarland. Ambele familii înduraseră lipsuri materiale, provocate de inflația agresivă din perioada Republicii de la Weimar din anii 1920. Criza economică a condamnat la sărăcie multe

familii din clasa de mijloc, asemenea celei a lui Heydrich și a lui Schellenberg, transformându-le în dușmani ai democrației și pradă ușoară pentru mesajele extremiste ale mișcării naziste aflate în ascensiune. Sub apăsarea crizei economice, familia Schellenberg se văzuse chiar nevoită să plece din Germania în Luxemburg. Întorcându-se în țară, Walter Schellenberg a fost recrutat de SD ca informator în timp ce studia Dreptul la Universitatea din Bonn. S-a înscris în SS în 1933.

Inteligența tânărului și dorința lui cinică de a pune cerințele partidului și ambițiile carieriste mai presus de limitele legii i-au atras, în curând, atenția admirativă a lui Heydrich. După îndeplinirea cu eficiență a unor misiuni de spionaj în Franța și Italia ca mod de inițiere în lumea secretă a spionajului, Schellenberg i s-a alăturat lui Heydrich în procesul de pregătire a terenului pentru crearea organizației RSHA ca nucleu al statului nazist mai presus de principiul statului de drept. Schellenberg a fost cel care a sugerat titulatura și structura RSHA-ului, și tot în această perioadă de creionare a proiectului său, Heydrich i-a încredințat încă o misiune — convertirea Salonului Kitty într-un centru de spionaj.

Heydrich și Schellenberg nu întruchipau sub nicio formă niște modele ale politicii de partid privind moralitatea sexuală și fidelitatea matrimonială, intens propovăduite, dar rareori aplicate de liderii celui de-Al Treilea Reich. Heydrich fusese nevoit să renunțe, în 1931, la cariera în Marina Militară în urma acuzației de „conduită nedemnă de un ofițer” formulată de o curte de onoare. Își încălcase promisiunea de a se căsători cu fiica unui prieten influent al comandantului Marinei Militare, marele amiral Erich Raeder. Dar această dizgrație l-a ajutat să se lanseze spectaculos în cea de-a doua carieră, cea din serviciile de spionaj naziste, când cea care avea să-i devină

soție în acel an, Lina von Osten, o nazistă înfocată, și-a încurajat soțul, șomer, să i se alăture lui Himmler în proiectul de creare a unui serviciu de spionaj în cadrul SS-ului. Deși nu avea experiență în acest domeniu — în marină, fusese specialist în semnale de telecomunicații — Heydrich, un împătimit al literaturii de spionaj, și-a pus la contribuție cunoștințele și inteligența nativă, reușind să schițeze într-o jumătate de oră conturul viitorului SD, pe care avea să-l conducă. Vădit impresionat de plan, precum și de aspectul pur arian al tânărului înalt și blond, Himmler i-a încredințat postul.

Cu toate că a rămas căsătorit cu Lina, împreună cu care a avut patru copii, Heydrich avea un apetit sexual de nestăvilit, motiv pentru care era un client frecvent al bordelurilor din Berlin. Aceste vizite au fost, fără îndoială, cele care i-au sădit în minte ideea folosirii unui bordel ca centru de ascultare. Deși nu era un aventurier sexual de talia șefului său, Schellenberg era la fel de amoral și de lipsit de scrupule. Își abandonase de curând prima soție, o croitoreasă de sorginte umilă, cu opt ani mai mare decât el, sub pretextul că era o parteneră nepotrivită pentru ambițiile sale carieriste. Prima Frau Schellenberg, Käthe Kortekamp, îl susținuse financiar în perioada studiilor universitare. Ca premiu de consolare pentru faptul că o abandona, Schellenberg i-a oferit o companie producătoare de îmbrăcăminte, confiscată de la proprietarii evrei.

Cea de-a doua soție, Irene Grosse-Schönepauk, o femeie înaltă și elegantă din clasa de mijloc, cu care Schellenberg se va căsători în 1940, după divorțul de Käthe, era, în ochii soțului ei, o parteneră mult mai potrivită pentru rolul important pe care visa să-l joace în viitor. Dacă nutrea vreo îndoială de natură burgheză la gândul explorării lumii clandestine a sexului comercial, Schellenberg era pregătit să și-o reprime

la ordinul lui Heydrich, mânat de interesul mult mai important de a-i face pe plac șefului său și de a-și creiona cariera promițătoare.

Conform mărturiilor postbelice făcute în propriul interes de Schellenberg, prima întrebare, cu totul neașteptată, pe care Heydrich i-a pus-o când s-au întâlnit a fost dacă-i e credincios soției. La răspunsul său afirmativ — în ciuda faptului că Schellenberg era în plin proces de schimbare a soțiilor — Heydrich a început să-i schițeze planul său de anvergură. Era dificil, i-a explicat el lui Schellenberg, să obțină informații prin metodele și canalele obișnuite — rapoarte primite de la informatori și agenți plătiți. N-ar fi oare mai eficient și mai avantajos să-ți atingi ținta într-un decor și o atmosferă relaxante, unde ți se dezleagă limba sub amprenta licorilor bahice și începi să vorbești vrute și nevrute? Plănuia, a adăugat el mai departe, să angajeze femei tinere și atrăgătoare într-un restaurant sau poate într-un local ceva mai intim, care aveau să-și tragă de limbă clienții amețiți de aburii alcoolului, ca să obțină informații prețioase pentru serviciile secrete.

Conform afirmațiilor lui Peter Norden, autorul cărții *Madam Kitty*, publicată în 1973, Schellenberg, fascinat de aceste detalii, l-a rugat să-i încredințeze misiunea de executare a planului. Pentru că Heydrich era extrem de ocupat, i-a ordonat lui Schellenberg să-i prezinte raportul preliminar în decurs de o săptămână și l-a trimis la treabă. S-ar putea să mai existe un motiv secret în spatele alegerii lui Schellenberg pentru această misiune, un motiv care s-ar putea să se fi prestat de minune firii malefice și duplicitate a șefului SD: acesta bănuia că tânărul său protejat avea o aventură extraconjugală cu o femeie măritată. Iar ironia sorții făcea ca această femeie

să fie nici mai mult, nici mai puțin decât propria lui soție, Lina Heydrich.

Nu există nicio îndoială că, pe la sfârșitul anilor 1930, căsnicia soților Heydrich se afla în impas. Pe când își clădea imperiul terorii, Heydrich petrecea tot mai puțin timp cu soția și copiii lui. Cunoscându-i apetitul sexual de nestăpânit, Lina bănuia că soțul ei frecventa diverse baruri și bordeluri, implicându-se în scurte aventuri erotice. Pentru că nu era o femeie care să accepte infidelitățile soțului fără crâcnire, păstrând tăcerea ca o bună soție ariană, și având, la rândul ei, o personalitate puternică, Lina se răzbuna, implicându-se în diverse aventuri. Se spune că ar fi avut relații cu pictorul nazist Wolfgang Willrich, care a realizat portretele soțului ei în 1935, și cu un ofițer SS, pe nume Wilhelm Albert. Dar mult mai importantă pentru povestea Salonului Kitty este, însă, „prietenia” ei cu Schellenberg.

Este cert faptul că Lina și Schellenberg au avut o legătură intimă la scurt timp după ce s-au cunoscut la o recepție oficială în 1935. După război, Lina a recunoscut că a flirtat deliberat, în public, cu tânărul și chipeșul funcționar, ca să-i stârnească gelozia soțului. Dar este foarte probabil ca legătura să fi mers mult mai departe. Iar Heydrich avea, fără îndoială, motive întemeiate să creadă asta. În mărturiile sale postbelice, Schellenberg relatează o poveste extraordinară. După o seară înecată în licori bahice, împreună cu șeful său și un alt ofițer de poliție cu renume sinistru, Heinrich Müller, Heydrich i-a mărturisit lui Schellenberg, susține acesta, că i-a turnat în băutura o otravă letală și că îi va administra antidotul numai dacă avea să-i dezvăluie natura relației sale cu Lina. Schellenberg a îngăimat un soi de mărturisire a relațiilor lor intime, apoi, spune el, s-a hotărât să nu se mai întâlnească niciodată cu

Lina Heydrich. Dacă povestea conține vreun sâmbure de adevăr, atunci e evident că alegerea lui Schellenberg pentru executarea misiunii sale n-a fost deloc întâmplătoare, ci mai degrabă o formă de răzbunare la fel de perversă ca și mintea lui Heydrich.

Conceperea planurilor secrete, împletită cu propriile-i ambiții exorbitante și fără limite pentru dobândirea unei puteri nemăsurate, îi ocupa tot timpul lui Heydrich, inducându-i o stare firească de stres și încordare. Ca să combată munca sedentară de la biroul serviciului de informații, tânărul SS-Gruppenführer, maniac de activ, căuta, în puținele sale ore libere, distracția și relaxarea, mai întâi în sport. Practica scrima, înotul și navigația. Ar fi fost o îndrăzneală, dacă nu chiar o prostie, să-l provoci la un duel cu floreta sau cu sabia. Stăpânea, de asemenea, arta echitației și, la fel ca aghiotanții lui Hitler, Hermann Göring și Rudolf Hess, avea brevet de pilot, pe care l-a folosit în misiuni extraordinar de primejdioase și de cutezătoare pentru unul dintre cei mai mari lideri ai Reichului.

Când a izbucnit războiul, Gruppenführerul s-a implicat în misiuni de luptă aeriene atât pe Frontul de Vest, cât și pe cel de Est. A făcut parte din forțele aeriene de artilerie, participând la campania din Polonia din 1939 și a fost rănit după ce s-a prăbușit cu avionul la scurt timp după lansarea atacului lui Hitler asupra Europei de Vest, în mai 1940. Deloc descurajat, Heydrich a pilotat unul dintre cele mai moderne avioane de vânătoare ale Reichului, Messerschmitt Bf 109 — decorat cu runele SS ca emblemă personală — în luptele purtate deasupra Rusiei după lansarea Operațiunii Barbarossa, invazia Uniunii Sovietice din iunie 1941.